

Văn Bình dẫn từng tiếng một :

— Lời nói êm ái của cô, tôi nghe nhảm tai rời.

Sáu ngàn pêsô của tôi, cô để đâu?

Thiếu phụ vẫn tỉnh khờ :

— Sáu ngàn trong ví của anh ấy à? Chà, cái ví bằng da cá sấu đẹp thật.

— Tôi hỏi tiền, không hỏi ví.

— Gớm, anh nóng nảy quá. Để em thanh toán tiền khách sạn cho anh. Em vừa điện thoại cho ban giám đốc Thông Reo xong. Hoa đơn có 500 pêsô thôi. Em trả luôn 600. Đừng giận em nhé. Lên Mani, chúng mình sẽ gặp nhau. Rồi em bồi thường cho.

— Hiện anh không còn xu nào mua vé máy bay.

— Khách sạn đã mua rồi. Em đưa thêm cho họ 200 pêsô mua vé, còn lại bao nhiêu để anh tiêu vật.

— Em không tốt. Cần tiền, em cứ nói, bao nhiêu anh cũng không tiếc, việc gì phải làm thế?

— Em không cần tiền.

— Tại sao lại lấy ví của anh?

— Là để kiểm soát xem anh thật lòng hay dối trá. Kết luận anh không thật lòng. Anh xưng tên là Umôn, nhưng trong căn cước anh là Đỗ Thanh. Anh bảo không có vợ, thế mà ví anh đầy ảnh.

— Ảnh bạn gái, không phải vợ đâu. Nếu em còn thương anh, hãy trả lại cho anh hai ngàn.

— Xì, đưa tiền cho anh để anh chơi gái lăng nhăng ấy à. Đừng hòng.

— Như thế là em kiếm cơ lấy tiền của anh.

— Ồ, anh tưởng bạ ai em cũng móc ví đấy hử? Em chỉ lấy ví của những người đẹp trai và khỏe mạnh thôi. Và xin nhớ, dưới ba mươi non choẹt, hoặc trên bốn mươi già khăng, đừng hòng em bén mảng tới. Anh tốt phúc mới được gặp em.

— Vàng, tốt phúc lắm. Suýt nữa thì vào tù về tội quyt tiền trợ.

— Anh lại nói dối rồi. Trong khi anh ngủ, em đã gọi điện thoại cho ông chủ khách sạn Thông Reo, nhận trả tiền phòng cho anh. Em không bảo lãnh, vì tất họ cho anh nợ. Anh mở rộng tai nghe em nói. Em không đến nỗi nghèo đâu. Riêng cái nhẫn kim cương ở ngón tay, em cũng bán được 30.000 pêsô, gấp năm số tiền trong ví anh. Nếu anh cần tiền, lên Mani em trả hết cho anh. Được Luz yêu thành thật, không phải là việc dễ nhé! Hàng trăm người đàn ông sẵn sàng bỏ cả triệu pêsô ra, rước em về, mà em không thèm. Không tin, anh hỏi lại ông quản lý khách sạn.

— Anh đã hỏi rồi.

— Chưa. Em biết. Hửn mới nói một phần mười về đời em. Cách đây 4 năm, hửn làm quản lý một hộp đêm do em đứng chủ ở Mani. Bây giờ, anh bằng lòng chưa? Hửn là vua đánh bạc, còn nợ em hơn mười ngàn pêsô chưa trả. Để em bắt hửn đưa anh vay một ít.

Văn Bình chối dây dây :

— Thôi, phiền lắm.

Luz đáp :

— Phiền thì thôi. Chào anh nhé.

Nàng hôn chùn chut một hồi lâu mới chịu gác điện thoại. Văn Bình ngây ngất như người say rượu đêm tân hôn. Trên miệng chàng, còn thoang thoảng mùi thơm những cái hôn say sưa nàng trao cho chàng trong căn phòng thơ mộng.

Nàng hẹn gặp chàng ở Mani. Gặp ở đâu? Gặp khi nào? Trong lúc mê chuyện, chàng quên không hỏi.

Chuong điện thoại lại reo. Chắc là Luz. Nàng gọi lại để cho biết địa chỉ ở Mani.

Mừng rộn, Văn Bình hỏi to :

— Luz, Luz, địa chỉ em ở đâu?

Chàng lạnh toát châu thân như bị cảm. Ở đâu giây là tiếng nói đàn bà, song không bằng tiếng Anh lưu loát như Luz, mà là bằng tiếng Việt, tiếng mẹ đẻ của chàng. Giọng nói vô cùng quen thuộc này cũng chứa một sự êm ái và hấp dẫn khác thường, giống như giọng nói của cô gái đang điểm Phi luật tân, nhưng lại kèm theo một vẻ tức tối và ghen tuông ghê gớm :

— Luz, Luz nào thế?

Văn Bình cứng họng. Người đàn bà vừa cắn vụn chàng là Nguyên Hương.

Nguyên Hương là con gái nuôi tuyệt đẹp của ông Hoàng, tổng giám đốc sở Mật vụ Việt nam. Về nhan sắc, nàng phải chiếm một trong các giải khôi nguyên, nếu nàng dự thi hoa hậu. Từ khuôn mặt, dáng đi, đến thân hình, nàng là hiện thân của mời mọc và quyến rũ. Nàng yêu Văn Bình từ lâu.

và mặc dầu nếp sống hồ hải của chàng chưa cho phép hai người thanh gia thất, nàng vẫn tự coi là vị hôn thê chính thức của chàng.

Lúc chàng từ giã Tân sơn nhất, nàng đã nhắc đi nhắc lại :

— Đạo này, anh thức đêm nhiều nên mất sức. Sơ anh la cà ở Sài Gòn, đêm nào cũng đi nhẩy, uống rượu và xoa mặt chườm, nên em xin ông Hoàng cho anh đi dưỡng sức. Lẽ ra, anh chỉ được ra Nha Trang hay lên Đà Lạt. Song em muốn anh đi xa hơn, để khỏi vướng víu những mâu thuẫn vụn ở nhà. Anh nhớ đấy, anh đi dưỡng sức, không phải đi phí sức. Lơ mơ với ai, tùy viên quân sự tòa đại sứ tại Mani báo cáo về, anh sẽ khổ với em.

Văn Bình hôn nàng rồi hứa :

— Lần này, anh chưa rồi. Anh mất kilô thịt nào, anh sẽ chịu cho em đánh.

Nàng nghiêm mặt :

— Anh giỏi võ lắm, em đánh anh sao được. Nhưng em đã có cách sửa trị anh. Anh coi chừng đấy.

Chàng không ngờ Nguyên Hương đã bắt được quả tang. Tiếng nói của nàng nghe rất gần, chứng tỏ nàng ở trên đất Phi gọi tới. Văn Bình đánh trống lảng :

— Em tới bao giờ?

— Mời tới xong. Tệ thật, tháng trước, anh đã hứa với em là chuyện này tu sửa tính tình, ngờ đâu vẫn chứng nào, tật ấy. Mời lên Baghiò được mấy tuần đã đeo bông có Luz nào rồi.

Luz là người Phi, hả anh ? Người Phi chắc đẹp lắm.

Văn Bình biết nàng nói mát. Phần đông phụ nữ Phi đều có làn da ngăm ngăm. Về sắc đẹp, họ ít có hy vọng ăn đứt phụ nữ Việt. Văn Bình bèn chống chế

— Khô quá, tình ngay lý gian, anh khó thể làm em tin được, vả lại, từ bao năm nay, em vốn mang sẵn thành kiến anh là kẻ chơi bời vãng mạng.

— Luz là ai ?

— Là cộng tác viên của Sở ở đây.

— Thôi, đừng cãi nữa. Sở không có nữ nhân viên nào ở đây hết. Nếu có, em phải biết.

— Nghi oan anh, tội nghiệp. Luz là cộng tác viên của tòa đại sứ, không giao thiệp trực tiếp với Sở ở Sài Gòn.

— Được, em tạm bớt giận trong lúc này. Em sẽ hỏi ông đại sứ.

— Ông đại sứ không biết đâu. Vì Luz trực thuộc ông tùy viên quân sự.

— Đại tá Chính ấy à ? Lát nữa, em sẽ đến gặp ông ta.

Văn Bình hoàn hồn. Đại tá Chính, tùy viên quân sự của tòa đại sứ, đang bận công vụ ở Hoa Thịnh Đốn, ba tuần nữa mới về Mani. Ba tuần nữa, Nguyễn Hương đã về Sài Gòn rồi. Dầu nàng chưa về, chàng vẫn còn thời giờ nói lót với đại tá Chính. Vốn là bạn thân, Chính sẽ không thể từ chối lời yêu cầu của chàng. Chàng sẽ bịa ra một danh sách

các cộng sự viên bí mật, trong đó có Luz. Nếu cần, chàng sẽ nhờ đại tá Chính ký vài chứng minh thư giả.

Tiếng nói của Nguyễn Hương vẫn vang ràn :

— Vội lại, anh muốn làm gì, tùy anh, em làm gì có quyền cấm đoán. Em tin anh là người quân tử, không thể nói sai lời.

— Em hãy tin anh đi.

— Bây giờ, em xin trở lại công việc. Anh nên nhớ, em gọi điện thoại cho anh là vì công việc, vì ông Hoàng bảo gọi, không phải vì nhớ thương anh đâu, anh đừng vội hờn mình.

— Anh đâu dám hờn mình.

— Cám ơn anh. Ông Hoàng ra lệnh cho anh về Mani ngay.

— Hiện em ở đâu ?

— Phi trường Quốc tế Mani. Phi cơ chở em vừa đáp xuống cách đây 6 phút. Em gọi giầy nói liền lên Baghiô cho anh. Gặp anh, may quá, anh vẫn chưa xut kilô nào chứ ?

— An mập hẳn ra. Lát nữa, chúng mình sẽ gặp nhau. À, em ngủ ở khách sạn nào ?

— Em đợi anh ngoài phi cảng. Có người vào bên trong đón anh.

— Chào em, hôn em thật nhiều.

— Đa tạ lòng tốt của anh. Những cái hôn nồng nàn ấy, xin anh cất đi, mai kia tặng cho cô Luz.

— Anh thề với em...

Văn Bình thề với Nguyễn Hương không biết

lần thứ mấy rồi. Lần nào, bị căn vặn về tiểu sử một người đàn bà đẹp, với chứng cứ rành rành, chàng cũng thề thốt. Chàng đều nói dối, và Nguyễn Hương đều tin chàng, hoặc sẵn sàng tha thứ cho chàng. Thấy chàng đeo dính phụ nữ lạ, nàng ghen ghê gớm, song đến khi nghĩ lại cuộc sống hiem nghèo của tinh nhân, đêm ngày đùa rỡ với Tử thần, nàng nhận thấy không toa thứ không được. Văn Bình thêm yêu cũng như thiên hạ thêm hút thuốc lá, thêm uống rượu, thêm khi trời tốt lành.

Tuy nhiên lần này Nguyễn Hương không bằng lòng nghe chàng thề cá trê trui ống nữa. Nàng đặt điện thoại xuống đánh rằm. Văn Bình muốn phân vua nữa, nhưng đường giấy đã nín lặng.

Chàng chắt lưỡi, gọi điện thoại xuống văn phòng quản lý.

Một lát sau, chiếc Pòlimút tối tân của khách sạn Thống Reo, sơn màu lá mạ tươi tắn, chở Văn Bình ra trường bay.

.

Phi trường Quốc tế Mani đông nghẹt Hoa tiêu của chiếc phi cơ thương mại 2 máy đáp xuống sân bê tông êm ái đến nỗi Văn Bình không nghe tiếng động của bánh cao su chạm phi đạo.

Xách lưng lẳng cái va li nhỏ, Văn Bình bước xuống thang, dáng điệu thoải mái của người đi đời gió về.

Chàng đã trời nổi nhiều, song ít thấy nơi nào

gieo vào lòng chàng nhiều cảm tình bằng thủ đô Mani. Dân tộc Phi luật tân dương như vui vẻ quanh năm, trên mặt không bao giờ lo lắng. Khác với những bộ âu phục diêm dúa, cắt thật đẹp, bằng hàng đắt tiền, nhan nhản trên vỉa hè Sài Gòn, ở đây chàng chỉ gặp những chiếc sơ-mi cao bồi sắc sỡ. Người Phi phục sức một cách giản dị và đầy màu sắc.

Văn Bình để ý tới một thanh niên lực lưỡng, bắp thịt cánh tay nổi cuồn cuộn dưới áo sơ-mi thể thao bó sát và mỏng dính, để lộ đám lông ngực đen sì, đang đứng hút xì gà gần cửa ra vào.

Hắn nhìn chàng chăm chú, đoạn tiến tới, đơn dả :

— Xin lỗi, ông có phải là Umôn, người Diễn không?

Văn Bình đứng lại, đáp :

— Phải. Ông là ai?

— Tôi là Óka.

Chàng bắt tay Óka, dáng điệu thân mật :

— Ai nhờ bạn ra đây đón tôi?

— 28.

Biết Óka là nhân viên của ông Hoàng, Văn Bình vỗ vai hắn :

— Óka, Óka, cái tên đẹp quá. Giờ chúng mình đi đâu?

Óka đáp :

— Anh không phải trình giấy thông hành. Dầu anh là người ngoại quốc, đi Baghiô về cũng không

cần giấy tờ gì hết. Và lại, tôi sẽ không đưa anh ra cửa chính.

— Bị theo dõi phải không ?

— Phải. Dịch đang lảng vảng ngoài cửa ra vào. Tôi là nhân viên đặc biệt nên vào được tận đây. Phiên anh ra ngoài bằng lối khác. Anh đưa va li, tôi xách dùm cho.

Rồi không đợi Văn Bình ưng thuận, hắn đã lấy va li, thoăn thoắt đi vào một cánh cửa mở hé. Bên trong là một căn phòng hẹp. Ôka nói :

— Đây là phòng giấy của bạn tôi. Hôm nay, hắn bị đau.

Chỉ một gói lớn bọc giấy báo trên bàn, hắn nói tiếp :

— Anh thay quần áo đi. Ở đây, chỉ mặc quần áo phi công là chắc hơn hết.

Hai phút sau, Văn Bình hóa thành phi công thực thụ. Ôka bỏ quần áo Văn Bình vừa thay vào va li, trả cho chàng, đoạn mở một cánh cửa khác, dẫn chàng :

— Lối đi này dành riêng cho hoa tiêu. Anh cứ điềm nhiên đi thẳng ra ngoài. Nhân viên ở đây có hàng trăm, không ai biết được anh là phi công giả mạo đâu. Hết hành lang, anh rẽ sang trái, đi chừng 50 thước, đến một cửa có lính gác. Ngoài đường, một người đàn bà đang chờ anh. Hình như anh quen cô ta thì phải. Quen thân nữa là khác.

Văn Bình giật mình :

Hừ, sao anh dám chắc tôi quen thân cô ta.

Ôka cười hờ hờ :

— Ô, có gì khó đâu ! Tôi được lệnh vào đây đón anh. Cấp trên đã cho tôi biết rõ tướng mạo anh. Họ yêu cầu tôi nói lại với anh là có một người đàn bà đón sẵn bên ngoài, nhưng không mô tả tướng mạo, cũng không dặn khẩu hiệu. Trừ phi quen nhau trước, hai người mới có thể nhận ra nhau.

Văn Bình thầm khen trí suy dẫn của Ôka. Nghe theo lời hắn, chàng ung dung xách va li ra ngoài. Chàng đi lẫn vào một nhóm nhân viên phi hành trò chuyện như pháo ran.

Trước phi cảng, xe hơi đậu san sát. Toàn là xe Mỹ lộng lẫy và đồ sộ. Trong khoảnh khắc, chàng tưởng là một phi cảng ở Hoa kỳ. Chàng đang nhón nhác nhìn chung quanh thì một chi c tắc xi sơn vàng đậu xích một bên.

Nguyên Hương ngồi bên trong, giơ tay đeo găng trắng nhỏ nhắn lên vẫy. Văn Bình mở cửa, trèo lên cạnh nàng. Chiếc tắc xi phóng nhanh trên đường về trung tâm thành phố.

Mắt Nguyên Hương chớp chớp mấy cái, hàng mi dài nổi bật trên làn da trắng nõn, miệng nàng hé mở như nụ hoa trinh tiết chờ uống giọt sương ân tình buổi sớm. Nàng không nói, nhưng chàng đoán được ý nghĩ thầm kín của nàng. Trong thâm tâm, hai tư tưởng đang xâu xé nàng : tư tưởng thêm yêu và tư tưởng ghen tuông.

Văn Bình bèn ôm ghì lấy nàng. Nàng ngã vào vòng tay chàng, hơi thở rộn rập.

Bỗng người tài xế quăng xuống một tiếng nói cộc lốc :

— Khoái nhi ?

Hắn nói tiếng Việt. Văn Bình reo lên :

— Trời ơi, Lê Diệp.

Tinh tế như chàng mà không nhận ra Lê Diệp cái trang làm tài xế tắc xi. Chàng sếu vườn của Sở Mật vụ hóa trang rất khéo, cái cát két màu xám đội xùm xụp trên đầu, cặp kính mắt gọng đồi mồi che kín nửa mặt trên, trên mép chêm chẹn lâu râu mép giả mỏng dính và kiêu căng.

Lê Diệp nói, giọng vui vẻ :

— Anh sướng thật. Được phè phỡn ăn hút cả tháng. Chả bù với chúng tôi. Ông Hoàng kêu ra phi cơ, không kịp ăn cơm, cũng như không kịp sửa soạn quần áo. Tưởng sang đây được nghỉ ngơi vài ba ngày, ngờ đâu mới đặt chân xuống, đã phải lao đầu vào công việc.

Văn Bình hỏi Nguyên Hương :

— Việc gì, hả em ?

Đang sửa lại mái tóc bị Văn Bình làm rối, nàng đáp :

— Em không biết. Cũng như anh Lê Diệp, em được lệnh cấp tốc lên Tân sơn nhất.

Nàng vẫn đẹp, vẫn quyến rũ như dạo nào. Thời gian dường như không ảnh hưởng tới vẻ mặt trẻ trung, và thân hình tròn cứng của nàng. Mớ tóc dài của nàng đóng khung lấy bộ mặt mơ mộng, trên đó bất cứ cái gì cũng đẹp, đẹp từ cái miệng hàm tiếu, hàm răng ngà đều đặn, đẹp qua cái mũi dọc dừa, đẹp tới làn da trắng như ngọc sen.

Nàng bận quần chẽn, thứ quần din ngắn gần đầu gối, may sát vào người, lộ đùi và mông, phía trên luồn vào chiếc áo thun ngắn kiểu lẳng lơ B.B. cắt tay đến nách, để hở cổ thật sâu, dường như muốn tạo điều kiện cho hai trái tuyết lê mũm mĩm, no tròn, được triển lãm toàn vẹn.

Trong lúc trao hôn, Văn Bình nghe rõ tiếng tim đập trong lồng ngực của nàng, và có cảm tưởng kỳ thú như hơi nóng của bộ ngực quý giá đang truyền mạnh vào da thịt lạnh lẽo của chàng. Phi trường đã khuất phía sau. Văn Bình nói :

— Chiếc tắc xi đẹp quá !

Lê Diệp chép miệng :

— Còn phải nói. Đặt chân xuống Mani, tôi ngạc nhiên khi thấy xe tắc xi. Xe nào cũng đồ sộ và sang trọng. Chẳng bù bên mình chỉ rất một loại bốn ngựa ị ạch, nhỏ như lỗ mũi.

— Chuyện ! Đường sá bên này rộng hơn, tối tân hơn. Vào Mani, anh còn ngạc nhiên nhiều nữa. Xe buýt, xe chở khách chạy suốt ngày, nơi nào, giờ nào cũng có. Dân chúng ở đây không phải đợi xe hàng giờ, hoặc đi xe cá hộp như ở Sài Gòn đâu.

— Song tiền xe ở Sài Gòn rẻ hơn.

— Đó là ngày xưa. Bây giờ, Sài Gòn đất bằng Mani.

Một chiếc xe dip sơn sặc sỡ vut qua Văn Bình nói với bạn :

— Ở Mani có cả ngàn xe dip như thế. Đó là xe cũ của quân đội viễn chinh Mỹ. Sau đại chiến

thứ hai, họ về nước, bán xe đúp cho tư nhân dùng chở hành khách. Tài xế Mani lại ầu hơn ở Saigon nhiều.

Nguyễn Hương chêm vào :

— Cũng chưa lái ầu bằng anh Văn Bình.

Lê Diệp thẳng lại thật mạnh, rồi lái vẹo sang trái. Suýt nữa, chàng đâm vào một xe đúp chở khách chạy ngược chiều. Văn Bình phá lên cười :

— Hừ, tôi bị thua Lê Diệp rồi.

Lê Diệp đáp :

— Nhưng tôi vẫn thua anh về tài tán gái.

Văn Bình giả vờ không nghe, và hướng qua đề tài khác :

— Xe tắc xi này của ai, hả Lê Diệp ?

— Của anh chàng ở sân bay. Chắc hẳn đã xung tên với anh rồi. Hẳn là Óka. Hẳn nói thao thao bất tuyệt, nghe phát nhức đầu. Hẳn là nhân viên giao liên của Phần gián Phi luật tân.

— Tại sao anh phải cần Phần gián Phi đón tôi ?

— Tôi không biết.

— Dịch đang theo dõi mình phải không ?

— Ông Hoàng dặn tôi thận trọng, nên tôi chắc là dịch đã phăng ra bọn mình. Tuy nhiên, tôi chưa rõ dịch là ai. Căn cứ vào việc anh phải cải trang làm phi công, tôi tiên đoán dịch rất nguy hiểm.

Tắc xi chạy qua các phố đông đúc. Văn Bình hỏi Nguyễn Hương :

— Ông cụ ở đâu ?

Nàng đáp :

— Khách sạn Senbon.

Nàng hích cùi tay vào ngực chàng :

— Luz là ai hả anh ?

Văn Bình chưa kịp đáp, Lê Diệp đã xen vào :

— Khờ quá, từ nãy đến giờ cô Hương cứ bắt tôi nói về cô Luz. Luz là ai mà có điểm phúc thế ?

Văn Bình nhún vai :

— Có gì đâu. Luz là nhân viên ăn tế của đại tá Chinh, tùy viên quân sự của ta tại Mani.

Nguyễn Hương nguyệt chàng :

— Chứ nàng không phải là người đã rút cái ví da cá sấu đựng 6.000 pêsô à ?

Văn Bình biến sắc mặt. Nàng quả là con ma xó khả ái, cái gì cũng biết. Chàng sợ nhớ tới những tấm ảnh chàng khám phá trong văn phòng Nguyễn Hương tại Saigon. Tất cả những người đàn bà chàng gặp trong đời đều bị nàng thu vào ống ảnh. Nàng làm như vậy để làm gì, chàng không hiểu. Ghen chăng ? Dĩ nhiên là ghen, song nàng chưa phải là vợ chàng, hoặc là vị hôn thê chính thức của chàng, nên nàng không có quyền làm dữ. Vả lại, bản tính cố hữu của nàng là hiền hậu và thùy mị, nàng ghen một cách ghê gớm nhưng kín đáo và thâm lặng.

Văn Bình thở dài chua xót :

— Em đừng tưởng biết nhiều như thế là anh sợ đâu ? Anh không muốn người ngoài xen vào đời riêng của anh.

— Em có quyền xen vào. Em không mong anh sợ em, mà chỉ hy vọng anh giữ lời hứa. Nếu anh muốn sống hoàn toàn tự do, không bị ràng buộc, anh hãy nói thẳng với em. Anh hãy nói là không yêu em nữa, không tính chuyện lâu dài cùng em nữa. Em sẽ tự thu xếp, và từ nay trở đi sẽ không dám phiền đến anh. Dầu sao, anh cũng đừng quên rằng em yêu anh tha thiết và chân thành. Anh lang chạ hết đàn bà này đến phụ nữ khác, trong khi em chỉ mơ tưởng mình anh, sẵn sàng dành tâm hồn và thể xác cho anh. Văn Bình ơi, anh tệ lắm.

Nàng òa lên khóc.

Văn Bình đặt bàn tay nàng lên đùi chàng, giọng thân thiết :

— Em đừng giận anh nữa. Luz không phải là tình nhân của anh đâu.

Nàng nhoèn miệng cười, trong khi nước mắt vẫn rơi lã chã :

— Thật anh ?

Nàng rúc đầu vào ngực chàng.

Senbon là một trong các đại lộ điếm của thành phố quốc tế Mani. Lê Diệp ngừng xe trước một cách cửa đồ sộ, thoát nhìn không khác lối ra vào của khách sạn Caraven ở Saigon. Cũng cửa toàn kính, tay nắm bằng đồng bóng lộn, cũng người bồi cao lớn, mặc đồng phục màu sẫm, lễ phép đợi khách ngoài cửa.

Thang máy mở ra ở tầng thứ 5.

Văn Bình định nhìn ông Hoàng thuê trọn một

giấy phòng để làm việc, ngờ đâu tổng hành doanh của sở Mật vụ lại là một căn phòng nhỏ xiu, căn phòng dành cho khách trọ độc thân.

Ông Hoàng dang ngồi trầm ngâm bên đĩa đựng tàn, trên miệng phi phèo điệu xi gà Anlambra quen thuộc. Thấy Văn Bình, ông đứng dậy, bắt tay niềm nở.

Không khí trong phòng mát rượi, máy lạnh chạy rè rè. Hai cây đèn đêm còn bật sáng. Có lẽ từ lúc tới đây ông Hoàng chưa hề ngã lưng, bằng chứng là ga nệm còn phẳng nếp. Hộp bánh bích qui đã mở, để lỏng chổng trên bàn, cạnh tách cà phê sữa đã uống cạn.

Ông Hoàng mời chàng một điếu Salem :

— Lẽ ra tôi gọi anh về, nhưng không kịp, nên phải sang đây gặp anh. Và lại, tôi cũng có việc cần ở Mani. Tiền khách sạn đã thanh toán xong chưa ?

Văn Bình đáp :

— Thưa rồi.

— Anh nghĩ thế nào ? Anh cho việc mất ví là tình cờ hay cố ý ? Người đàn bà ấy cần tiền, hay cần nắm một số giấy tờ của anh ?

— Thưa, toàn là giấy tờ giả.

— Có lẽ đối phương muốn biết ta làm giấy tờ giả ra sao. Anh có nghi ngờ có Luz không ?

— Thưa không.

— Theo tôi, nàng phải dính líu tới một tờ chức tình báo nào đó. Không khéo nàng là nhân viên Phản gián cũng nên.

Ông Hoàng đi đi, lại lại trong phòng, ngón tay bâng khuâng với miếng da trấu lau kính :

— Hãy xếp chuyện cô Luz lại. Ta còn chuyện quan trọng hơn nhiều. Việc ta sắp làm liên quan đến Minh ước Liên phần Đông nam á. Minh ước này gồm Hoa kỳ, Anh quốc, Pháp, Thái lan, Phi luật tân, và một vài quốc gia khác. Việt Nam cộng hòa không là hội viên, nhưng được minh ước hứa giúp khi nào cần đến, ngược lại, ta có thể giúp họ được nhiều. Khi từ già Sài Gòn, chắc anh đã nghe nói tiêu ban quân sự của Minh ước sắp nhóm tại Mani.

— Thưa có.

— Tôi qua đây đề họp. Trước giờ lên máy bay, tôi nhận được điện hỏa tốc của O.N.I. (1), yêu cầu tôi tiếp họ một tay. Một việc lạ lùng vừa xảy ra. O.N.I. hiệp cộng tác chặt chẽ với Phần gián Phi. Họ cho tôi biết lần này không cho một điệp viên Phi nào dính vào, sợ bại lộ. Sợ bại lộ, anh hiểu chưa ? Họ nghi trong Phần gián Phi có nội tuyến nên phải mời ta tôi.

— Sợ bại lộ, sao còn phái Ông ra, nhân viên Phần gián Phi, ra phi trường đón tôi ? Dùng Nguyễn Hương hoặc Lê Diệp không tiện hơn sao ?

— Anh nói rất xác đáng. Tôi không cần giải thích, anh đã đủ thông minh để khám phá ra vai trò của Ông. Tôi đang bận lắm, chỉ có thể ngồi với anh trong ít phút. Tôi sắp phải đi họp. Tôi

1) O.N.I. là *Office of Naval Intelligence, sở Mật vụ Hải quân Mỹ.*

chỉ hỏi anh 2 điều : thứ nhất, anh muốn lãnh nhiệm vụ này không ? Hoàn toàn tùy anh, vì vụ này rất khó khăn, lại đầy nguy hiểm, tôi không dám cả quyết anh có thoát khỏi hay không.

Ông tổng giám đốc thường nêu ra những câu hỏi lấy lệ, vì hơn ai hết, ông đã biết Văn Bình không bao giờ thoái thác.

— Ồ, ông còn lạ gì, càng khó khăn, càng nguy hiểm, tôi càng thích.

— Đó là câu hỏi thứ nhất. Thứ hai là : anh đã biết rõ khoa học thời miền chưa ?

— Thưa, trước kia tôi theo học lớp thời miền bên Pháp.

— Tôi biết. Nhưng cái học bên Pháp là thời miền biểu diễn. Loại thời miền này chỉ được dùng để làm con người mê đi một thời gian, hầu sai khiến. Ở đây, tôi muốn nói tới thời miền áp dụng vào y học.

— Thưa, thời miền đã được áp dụng vào y học từ một trăm năm rồi. Kể từ đại chiến thứ hai, các y sĩ đã dùng thời miền học một cách phổ biến. Nhiều phi công bị kiệt quệ tinh thần sau một trận oanh tạc dữ dội đã trở nên can đảm và cương quyết sau khi vào phòng thời miền của không lực đồng minh. Ngoài ra, từ hơn 10 năm nay, gần một ngàn y sĩ, nha sĩ và chuyên viên thần kinh của Hoa kỳ đã công khai chữa bệnh bằng thời miền học. Hầu hết các chứng bệnh tâm lý đều được điều trị bằng thời miền học. Năm 1955, việc dùng thời miền vào y học đã được hợp thức hóa tại Anh quốc.

Ông Hoàng xua tay :

— Không, tôi không đề cập đến khía cạnh thuần túy y học này. Anh đã nghe tôi việc dùng thời miên học trong nghề tinh báo chưa ?

Văn Bình ngưng hút Salem :

— Thưa chưa.

— Anh không biết là phải. Vì nói có, tức là nói dối, hoặc hiểu lầm. Đến tôi, tôi cũng mới nghe lần đầu. Đúng ra, các nhà bác học trên thế giới đã thí nghiệm từ lâu, và ngay trong Nha Chuyên Môn của ta cũng có một số chuyên viên về thời miên (1). Song, thú thật với anh, chúng ta chưa thành công. Trong khi ấy, đối phương đã biết dùng thời miên để giao thông, liên lạc.

— Giao thông, liên lạc ? Nếu tôi không lầm, Trung ương Tinh báo C.I.A. đã thí nghiệm hoàn hảo việc dùng thời miên để truyền nhận tin tức trong các tiềm thủy đình nguyên tử bản hóa tiễn Polarit.

— Không phải. Hải quân Mỹ đang thí nghiệm phép giao liên bằng tần giao cách cảm (2). Thần giao cách cảm hoàn toàn khác với thời miên. Và lại, cuộc thí nghiệm của họ còn ở trong giai đoạn dò đường.

— Thưa, tôi bắt đầu hiểu rồi. Ông đã tóm được các bộ giao liên thời miên của địch chưa ?

— Rồi. Vì vậy, mới có câu chuyện hôm nay.

1) Việc này đã được tường thuật rõ trong cuốn « Gián điệp Siêu hình », của Người thứ Tám, đã xuất bản. 2) Tiếng Pháp là télépathie.

Đọc báo, anh có theo dõi vụ chiếc Caraven chở hành khách hồi sáng đâm vào một phi cơ quân sự trên không phận Mani không ?

Về mặt ngưng ngưng, chàng lắc đầu :

— Không.

Nguyễn Hương reo lên, đắc thắng :

— Thảo nào ! Anh còn bán tiêu khiển lành mạnh, làm gì có thời giờ đọc báo !

Ông Hoàng nghiêm sắc mặt :

— Không phải lúc nói đùa. Văn Bình không biết là phải. Tôi cho Văn Bình sang Phi luật tân để dưỡng sức, anh ấy được quyền tiêu khiển. Và lại, những tờ báo đăng tải vụ Caraven làm nạn mới được xuất bản hồi chiều, chưa kịp lên Baghiô. Sở dĩ tôi am tường các chi tiết vì có tin tức riêng. Tôi không hiểu sao cô Nguyễn Hương lại có thành kiến với Văn Bình như thế.

Lê Diệp xen vào :

— Thưa, vì bóng dáng cô Luz.

Ông Hoàng chăm điều xì gà mới ;

— Lại có Luz. Tôi đã căn dặn nhiều lần mà không ai chịu nghe. Đính vào tình yêu, nghề tinh báo phải thất bại.

Nguyễn Hương phản đối :

— Trên thực tế, đã có nhiều phụ nữ thành công trong nghề tinh báo. Chẳng hạn, cô Đốc (1).

Ông Hoàng cười tủm tỉm :

1) Elizabeth Schragmuller, nữ chuyên viên tinh báo hữu danh hồi đệ nhất thế chiến ở Đức. Xin đọc « Gián điệp Quốc tế » của Người thứ Tám, đã xuất bản.